

ARBEJDSGLÆDE. Gitte Kruse kunne slet ikke forestille sig at være andre steder end på børneafdelingen. I september 2016 fik hun Dronningens Fortjenstmedalje for 40 års tro tjeneste.

»Nu kommer sygeplejer

Patienterne kan hverken se eller mærke forskel.

På børneafdelingen på Herlev Hospital udfører social- og sundhedsassistenterne de samme opgaver som sygeplejerskerne. Men det er på lånt tid.

AF ANNE GULDAGER
FOTO MARK KNUDSEN/MONSUN

”Vi er en uddøende race. Når vi går på pension, er der ikke længere social- og sundheds-

assistenter her på børneafdelingen”.

Iben Ilsø Nielsen smiler, mens hun nøgternt konstaterer fakta. I det hele taget smiler hun hele tiden, og det samme gør hendes tre

kolleger Tina Hansen, Lisbeth Underlien og Gitte Kruse, mens de fortæller om deres arbejde på børneafdelingen på Herlev Hospital. Et arbejde, man hurtigt forstår, at de holder meget af.

De fire bærer tilsammen på en enorm viden, erfaring og ikke mindst engagement.

Iben Ilsø Christensen, Tina Hansen og Lisbeth Underlien har alle mere end 30 års anciennitet, og Gitte Kruse

skæn»

var i september sidste år hos dronningen for at takke for Dronningens Fortjenstmedalje i sølv, som hun modtog efter 40 års tro tjeneste.

"Hun så så lille ud, dronningen. Og så sagde hun, at det måtte være meget svært med så mange syge børn", fortæller Gitte Kruse.

Men her tager majestæten – med al respekt – altså fejl.

Det forstår man allerede efter kort tids samvær med de fire. At se børn komme syge ind og tage raske eller i hvert fald raske hjem er ikke svært, men vidunderligt. Og så hører det med til historien, at de meget syge ikke indlægges i Herlev, men på Rigshospitalet.

HAR FULGT BØRNENE HELE VEJEN

De fire går ikke op og ned ad hinanden hver dag, men er ofte spredt over børneafdelingens forskellige afsnit.

Iben Ilsø Nielsens tid er fordelt mellem akut sengeafsnit og Center for socialpædiatri. Desuden er hun som fællestillidsrepræsentant-suppleant frikøbt 16 timer om ugen fordelt mellem Gentofte og Herlev hospitaler.

Lisbeth Underlien er udelukkende på "neonatal", dvs. afsnittet for for tidligt fødte.

Gitte Kruse bruger al sin tid på akut sengeafsnit, mens Tina Hansen er lidt over det hele: Er fast på socialpædiatri, vikarierer i børnemodtagelsen i ferier og har vagter på neonatal, men har en særlig interesse for børnene med anoreksi og de nyopdagede diabetesbørn, der kommer fra hele regionen.

Mange af de børn, der har haft et handicap eller en kronisk sygdom i flere år, og måske helt fra fødslen, har de fulgt hele vejen.

"Vi startede i afdelingen, før mange af vores kolleger blev født", griner Lisbeth Underlien.

NEONATAL. Lisbeth Underlien arbejder på afsnittet for for tidligt fødte. Her er der ikke meget forskel på travlheden nat og dag.

"Kan I huske lille Kenneth, der kom hos os i flere år? Han stod her pludselig en dag med sin mor og sit eget barn. Han har tre børn!", fortæller Tina Hansen til de andre, der sagtens kan huske lille Kenneth.

Ikke kun børnene, men også opgaverne har udviklet sig undervejs. Der er kommet nyt og mere apparatur, særligt på neonatal-afsnittet, men den største forandring er sket i forholdet til forældrene.

"Dengang var der jo besøgstid, og forældrene var her måske et par timer hver

► dag. Nu er de indlagt sammen med deres børn, og det er mere eller mindre dem, der passer børnene. Vores opgaver har fået et meget større pædagogisk indhold, fordi vi lærer fra os til forældrene hele tiden”, fortæller Iben Ilsø Nielsen.

De fire beskriver deres opgaver som meget varierede. Ikke to dage er ens, og forskellen på, hvilke opgaver der udføres af henholdsvis social- og sundhedsassistenterne og af sygeplejerskerne er så lille, at patienterne ikke kan se forskel.

En bemærkning som ”nu kommer sygeplejersken!”, har de alle fire derfor hørt

TR. Iben Ilsø Nielsen er som tillidsrepræsentant på børneafdelingen frikøbt 16 timer om ugen fordelt mellem Gentofte og Herlev hospitaler.

fra forældre flere gange.

”Når der står kage i vagtrummet med en seddel fra forældrene, hvor der står ”til lægerne og sygeplejerskerne”, spørger jeg for sjov, hvorfor der ikke er noget til mig. Men kollegerne forstår slet ikke, hvad jeg mener; de tænker nemlig heller ikke på, om jeg er det ene eller det andet”, siger Lisbeth Underlien.

”Det eneste, vi ikke må, er at give IV-medicin (indsprøjt-

ninger, red.). Ellers må vi alt, og vi gør alt. Her er der ikke forskel på, om man er sygeplejerske eller assistent”, erklærer Tina Hansen.

Det vigtige er det kliniske blik, mener de. Tina Hansen fortæller om en vagt i børne- modtagelsen, hvor en far kom bærende på sin 12-årige søn. ”Sønnen var så udmatet, at han ikke kunne stå, og faren ville lige have ham tjekket, inden de skulle til Norge på skiferie. Men da han lagde

KLOVNERIER. ”Hvorfor er her så mørkt, sagde æblet til bananen. Det er fordi, pæren er gået”. Det er ikke kun Tristan og hans brækkede arm, der bliver muntret op. Også Tina Hansen har glæde af sin rød-næsede kollega, MultiMartin.

ham på briksen, kom der en så tydelig lugt af acetone, at jeg ikke var tvivl om, at han havde diabetes. ”Jeg tror ikke, I skal på skiferie”, sagde jeg så og hentede en læge”.

Afdelingssygeplejersken:

»I er en stor ressource«

”Var det ikke for Elin, ville vi have været væk for længe siden. Hun har altid talt vores sag”.

Sådan siger social- og sundhedsassistent Iben Ilsø Nielsen om børneafdelingens afdelingssygeplejerske, Elin Erland Christensen, der

bekræfter, at hun har måttet kæmpe for at beholde ”sine piger”, som hun kalder dem.

”Hver gang, det har været på tale, at vi skulle af med de sidste social- og sundhedsassistenter, har jeg talt deres sag. Det er nogle dygtige

piger, jeg har. De er en stor ressource for sygeplejestuderende og nyuddannede sygeplejersker. Er altid klar, når der skal ske forandringer og tager opgaver, der ligger ud over det at passe patienterne. Og selvfølgelig skal

de have mulighed for faglig udvikling ligesom sygeplejerskerne. De er jo ligeværdige. Der er ikke meget, de ikke må, og når jeg om morgenen tænker på, hvem der er på arbejde i dag, opdeler jeg dem ikke i faggrupper”.

HEKTISKE HVERDAGE

De fire bruger stort set udelukkende positive vendinger, når de beskriver deres arbejde. De små patienter gør, at arbejdet ikke er fysisk belastende, og hospitalsklovnene sørger for, at ikke kun børnene er i godt humør.

Men som alle andre steder på et hospital, er hverdagen på børneafdelingen også hektisk. Særligt på neonatal tæller nætterne med som hverdage, for der bliver ikke mindre at lave, fordi det er mørkt udenfor. "Man kan ikke holde til at være her, til man fylder 70", som Lisbeth Underlien siger.

Oveni kommer de omorganiseringer, der kendetegner sygehussektoren, og som også med jævne mellemrum rammer børneafdelingen.

Indtil for seks år siden lå afdelingen i Glostrup. For en del af afdelingen var flytningen til Herlev i første omgang til midlertidige lokaler, så der skulle flyttes igen, lige da man havde lært at finde rundt i skabene.

Og snart begynder det forfra. Uden for vinduerne kan de fire fra sengeafsnittene på henholdsvis 10. og 20. etage holde øje med byggeriet af et nyt "Kvinde-barn-center" i jordhøjde, der blandt andet skal rumme børneafdeling, fødegang og barselsgang og forventes at stå klar i 2019.

Både Gitte, Tina, Lisbeth og Iben flytter med. De er ikke sådan lige at slippe af med.

Masser af plads til social- og sundhedsassistenter

Selvom social- og sundhedsassistenterne langsomt forsvinder fra de meget specialiserede afdelinger, er der brug for dem mange andre steder på Herlev og Gentofte Hospital, fortæller fællestillidsrepræsentant Kisser Maak. Men det kræver, at faggruppen bliver bedre til at sælge sig selv.

Det er ikke kun på børneafdelingen, at social- og sundhedsassistenterne er en uddøende race, som fire af dem fortæller i reportagen på de foregående sider.

Det sker også på andre specialiserede afdelinger, hvor IV-medicin (indsprøjtninger, *red.*) fylder meget, og social- og sundhedsassistenternes kompetencer derfor ikke rækker.

Men det betyder ikke, at faggruppens dage er talte på Herlev Hospital, mener fællestillidsrepræsentant Kisser Maak.

"Det er rigtigt, at social- og sundhedsassistenterne på vej ud på specialiserede afdelinger som børneafdelin-

gen, intensiv, hjerteafdelingen og onkologisk. Men der er andre steder, hvor vi vokser stille og roligt på Herlev-matriklen", fortæller hun.

"Herlev og Gentofte fusionerede i 2015. Inden den store fyringsrunde i 2010 var vi ved at runde 500 af vores på Herlev. I 2013 var vi nede på 270, men nu er vi over 300 igen, og tilsammen ca. 400 på de to matrikler".

FREMIDEN

Kisser Maak gætter på, at der fremadrettet vil komme endnu flere social- og sundhedsassistenter på Herlev Hospital, men at de mere eller mindre vil forsvinde fra Gentofte.

"Gentofte bliver et dagshospital med udelukkende elektive (planlagte, *red.*) behandlinger mandag til fredag. De får ikke problemer med at skaffe sygeplejersker. Til gengæld bliver patienterne på de store medicinske og ortopædkirurgiske afdelinger på Herlev mere plejekrævende, så her bliver vi ved med at have brug for social- og sundhedsassistenter", siger Kisser Maak, der mener, at det samme vil gøre sig gældende på fødeafdelingen og urologisk afdeling,

Fællestillidsrepræsentant på Herlev og Gentofte Hospital, Kisser Maak

der bliver en af de største i Europa.

SKAL SÆLGE SIG SELV

Der er altså masser af plads til social- og sundhedsassistenterne, men truslen kan komme indefra, advarer Kisser Maak.

"Vi oplever, at social- og sundhedsassistenterne har svært ved at sælge sig selv. Mange er gået på pension, og det kan være svært at få erfaring, men vi ville også sagtens kunne bruge nyuddannede. Men så skal de være bedre til at fortælle, hvad de vil, og hvad de kan. Ellers bliver de valgt fra".